

Daarom protesteer ik met al de kracht, die in mij is, tegen den onverdienden smaad, door U op deze goede, trouwe mannen geworpen. Gij zoudt niet gesproken hebben gelijk Gij deedt, als Gij bij dit bestanddeel van uw volk minder vreemdeling waart. En terwijl ik het mij een eere reken, in een mate ook door U niet verheeld, het vertrouwen dezer vroede, vrome en praktische mannen te mogen bezitten, tart ik U nogmaals, mij een andere staatkundige volksvergadering te noemen, die het van de Deputatenvergadering, waarmee Gij een loopje naamt, in onbaatzuchtigheid, in ideale bedoeling en in echt nationale samenstelling wint.

Eer is teer!

Doch hiermeê is mijn klacht dan ook ten einde; want dat Gij na de *Deputatenvergadering* ook haar *Voorzitter* over den hekel haalt, ontmoet mijnerzijds geen de minste bedenking. Wie zich op de markt waagt, moet tegen een stootje kunnen. En als ik mij dan herinner, hoe *Uw* geestelijke voorouders *mijn* geestelijke vaders; en dat geen minderen dan een Bilderlijk, een Da Costa, een Groen van Prinsterer; buiten de wet gesteld, gekrenkt en toegetakeld hebben, dan vindt de mindere felheid, waarmee in mij een hunner epigonen vervolgd wordt, slechts haar verklaring in den eerbiedigen afstand, die mij van mijn zooveel grootere voorgangers scheidt.

Bovendien de »peper-en-zoutbus» mag ik op den politieken disch wel.

Nog vóór niet lange jaren waren onze politieke gastmalen zoo bang deftig, dat er geen kans bestond wakker te blijven bij den afgemeten, *would-be* classieken, of gelijk Bilderdijk het noemde, »gladhoutschen» tafelkout. De vertoogen waren in die deftige dagen wettige afstammelingen van de aloud befaamde *Nuts*-verhandelingen. Het volk luisterde dan ook niet. Men *kon* er eenvoudig niet naar luisteren. En, om ook mijnerzijds aan uw zeldzaam kiesche beeldspraak van den *Diepenbeeksch*en proponent eere te bieden, ja, waarlijk bij die in saaië taatheid onovertroffen vertoogen wreef het